

Liane Moriarty

Het geheim van
mijn man

band 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Het kwam allemaal door de Berlijnse Muur.

Zonder de Berlijnse Muur zou Cecilia die brief nooit hebben gevonden, en had ze zich niet aan de keukentafel hoeven inhouden om hem open te scheuren.

De envelop was grijs, bedolven onder een dun laagje stof. De woorden op de voorkant waren geschreven met een krasserige blauwe pen, in een handschrift dat ze even goed kende als dat van haarzelf. Ze draaide hem om. Hij was dichtgeplakt met een vergeeld stukje plakband. Wanneer was hij geschreven? Hij voelde oud aan, alsof hij jaren geleden geschreven was, maar of dat waar was kon ze op geen enkele manier bewijzen.

Ze zou hem niet openmaken. Het was volkomen duidelijk dat ze hem niet zou openmaken. Ze kende niemand die zo vastberaden was als zij en ze had al besloten om de brief niet open te maken, ze hoefde er dus niet meer over na te denken.

Hoewel, als ze hem nu eens wel openmaakte, hoe erg zou dat dan eigenlijk zijn? Iedere andere vrouw zou het onmiddellijk gedaan hebben. Ze maakte in gedachten een lijstje van al haar

vriendinnen en hoe die zouden reageren als ze hun die vraag aan de telefoon zou voorleggen.

Miriam Openheimer: Ja, hoor. Openmaken.

Erica Edgecliff: Wat twijfel je nog, meteen openmaken.

Angela Murphy: Ja, openmaken en dan aan mij voorlezen.

Sarah Sacks, het had geen zin om het aan Sarah te vragen omdat die nooit tot een besluit kon komen. Als Cecilia haar vroeg of ze koffie of thee wilde, bleef ze met een gefronst voorhoofd een volle minuut zwijgen terwijl ze de voors en tegens afwoog voordat ze uiteindelijk zei: 'Koffie! Nee, wacht, thee!' Met deze vraag zou ze haar vast een beroerte bezorgen.

Mahalia Ramachandran: Niet doen. Het zou een enorm gebrek aan respect betekenen voor je echtgenoot. Je mag hem niet openmaken.

Mahalia met haar enorme bruine ogen was soms een tikje te veel van zichzelf overtuigd op het gebied van normen en waarden.

Cecilia liet de brief op de keukentafel liggen en ging water opzetten.

Die rottige Berlijnse Muur ook, en die Koude Oorlog, en wie het ook was geweest die ergens in de jaren veertig had zitten dubben wat hij moest doen met die ondankbare Duitsers; de

kerel die plotseling met zijn vingers had geknipt en had uitgeroepen: ‘Grote goedheid, ik weet het! We zetten een dikke grote muur om die rotzakken heen!’

Waarschijnlijk klonk hij niet als een Britse sergeant-majoor.

Esther wist vast wel wie er met dat idee voor de Berlijnse Muur op de proppen was gekomen. Esther wist waarschijnlijk zijn geboortedatum. Het was natuurlijk een man geweest. Alleen een man kon zo iets wreeds bedenken: iets wat zo stompzinnig en tegelijk zo afschuwelijk effectief was.

Was dat een seksistische gedachte?

Ze liet de waterkoker vollopen, zette hem aan en veegde de druppels op het aanrecht met een stuk keukenpapier weg tot hij glom.

Een van de moeders op school, die drie zoons had die net zo oud waren als Cecilia’s drie dochters, had vorige week vlak voor de vergadering van de feestcommissie gezegd dat een opmerking van Cecilia ‘een ietsepietsie seksistisch’ was. Cecilia kon zich niet herinneren wat ze had gezegd, ze had alleen maar wat zitten dollen. Trouwens, mochten vrouwen dan de eerstvolgende tweeduizend jaar niet seksistisch doen, totdat de stand gelijkgetrokken was?

Misschien wás ze wel seksistisch.

Het water kookte. Ze slingerde een zakje earl grey in de pot rond en keek hoe de zwarte krullen zich als inkt door het water verspreidden. Er waren ergere dingen dan seksisme. Zoals je duim en wijsvinger tegen elkaar zetten als je 'ietsepietsie' zei.

Ze keek naar haar thee en slaakte een zucht. Een glas wijn zou nu wel lekker zijn, maar ze had alcohol afgezworen vanwege de vasten. Die duurde nog maar zes dagen. Ze had een fles dure shiraz klaarstaan voor eerste paasdag, dan kwamen er vijfendertig volwassenen en drieëntwintig kinderen lunchen, dus die fles zou ze dan wel nodig hebben. Al draaide ze natuurlijk haar hand niet om voor zoveel gasten. Ze ontving ze met Pasen, Moederdag, Vaderdag en Kerstmis. John-Paul had vijf jongere broers, allemaal getrouwd en allemaal hadden ze kinderen. Dus het was een drukke boel. Een goede planning, daar ging het om. Een zorgvuldige planning.

Ze nam haar thee mee naar de tafel. Waarom liet ze de wijn staan tijdens de vasten? Polly pakte het verstandiger aan. Die liet de aardbeienjam staan. Cecilia had Polly nooit meer dan een matige belangstelling zien opbrengen voor

aardbeienjam, maar nu zag ze haar natuurlijk met een verlangende blik in de ijskast staren. De aantrekkingskracht van iets wat je niet mag hebben.

‘Esther!’ riep ze.

Esther zat in de kamer ernaast met haar zusje naar *The Biggest Loser* te kijken, met een enorme zak chips met *salt and vinegar*-smaak, die nog over was van de Australian Day-barbecue van maanden geleden. Cecilia wist niet waarom haar drie slanke dochters het zo leuk vonden om mensen met obesitas te zien zweten, huielen en hongeren. Het was niet zo dat ze daardoor gezonder gingen eten. Ze zou naar binnen moeten gaan om die zak chips af te pakken, maar ja, ze hadden die avond zonder morren allemaal hun gestoomde broccoli met zalm opgegeten, en ze had geen puf om een discussie aan te gaan.

Ze hoorde een bulderende stem op de televisie: ‘Je krijgt niets voor niets!’

Dat was voor haar dochters niet verkeerd om te horen. Niemand wist dat beter dan Cecilia! Maar toch, die lichte trek van walging op hun gladde, jonge gezicht stond haar niet aan. Ze lette er altijd zo goed op dat ze in het bijzijn van haar dochters nooit iets negatiefs zei over uiterlijk,

al kon dat niet gezegd worden van haar vriendinnen. Laatst nog had Miriam Openheimer, op een toon die al hun beïnvloedbare dochters konden horen, luidkeels verkondigd: ‘Jemig, moet je die buik van me zien!’ waarbij ze haar huid tussen haar vingers kneep alsof het iets weerzinwekkends was. Fijn zo, Miriam, alsof onze dochters niet al duizend keer per dag de boodschap krijgen dat ze hun lichaam moeten haten.

Miriam kreeg inderdaad een dikke buik.

‘Esther!’ riep ze weer.

‘Wat is er?’ riep Esther terug op een geduldige, slachtofferachtige toon die, zo vermoedde Cecilia, weleens onbewust een imitatie van die van haar kon zijn.

‘Wie kwam er op het idee om de Berlijnse Muur te bouwen?’

‘Nou, ze weten vrijwel zeker dat dat Nikita Chroesjtsjov is geweest!’ antwoordde Esther onmiddellijk. Ze sprak de exotisch klinkende naam met veel genoegen uit, met een eigen interpretatie van een Russisch accent. ‘Hij was zoiets als de president van Rusland, alleen was hij de partijleider. Maar het had gekund dat...’

Haar zusjes reageerden onmiddellijk met hun gebruikelijke, onberispelijke voorkomend-

heid.

‘Kop dicht, Esther!’

‘Esther! Ik kan de tv niet verstaan!’

‘Dank je, schat!’ Cecilia nipte van haar thee en ging in gedachten terug naar de tijd dat Chroesjtsjov aan de macht was.

Nee, meneer Chroesjtsjov, u krijgt geen muur. Hij zal niet bewijzen dat het communisme effectief is. Dat wordt helemaal niets. Luister, ik ben het met u eens dat het kapitalisme niet zaligmakend is! Ik kan u het afschrift van mijn laatste creditcardafschrift laten zien. Maar u zult echt uw hersenen nog eens goed moeten laten kraken.

En dan zou Cecilia vijftig jaar later niet die brief hebben gevonden die haar zo... wat was het? Zo in verwarring bracht, dat was het.

Ze wilde graag goed geconcentreerd blijven. Ze was trots op haar concentratie. Haar dagelijks leven bestond uit duizend dingen – koriander halen, Isabel naar de kapper, wie gaat er dinsdag met Polly naar ballet als ik Esther naar logopedie moet brengen? – als stukjes van die vreselijk grote legpuzzels waar Isabel altijd urenlang mee bezig was. En toch wist Cecilia, die het geduld niet had voor legpuzzels, precies waar elk stukje van haar leven thuishoorde, en

precies waar het paste.

En oké, misschien was het leven dat Cecilia leidde niet echt bijzonder of indrukwekkend: ze was schoolmoeder en parttime tupperware-consulente. Geen actrice of wiskundige of... dichter in Vermont. (Cecilia was er onlangs achter gekomen dat Liz Brogan, met wie ze op de middelbare school had gezeten, inmiddels een bekroonde dichteres was die in Vermont woonde. Liz, die boterhammen met kaas en marmite at en altijd haar buskaart kwijt was. Het kostte Cecilia al haar wilskracht om zich daar niet aan te storen. Niet dat ze zelf poëzie wilde schrijven, maar toch. Je zou denken dat als er iemand was die een middelmatig leven had moeten leiden, het Liz Brogan geweest zou zijn.) Natuurlijk had Cecilia nooit de ambitie gehad om meer te bereiken dan een gewoon leven. Dit ben ik, echt zo'n moeder in een buitenwijk, op die gedachte betrapte ze zichzelf soms, alsof iemand haar ervan beschuldigde dat ze zich anders, beter voordeed.

Andere moeders zeiden dat ze zich overstelpt voelden, dat ze het al moeilijk vonden om zich op één ding te concentreren, en ze zeiden altijd: 'Hoe doe je dat toch allemaal, Cecilia?' Ze wist het antwoord niet. Ze begreep eigenlijk

niet wat ze er zo moeilijk aan vonden.

Maar nu leek het om de een of andere reden alsof alles op het spel stond. Ze kon het niet beredeneren.

Misschien had het niets te maken met die brief. Misschien was het iets hormonaals. Misschien zat ze in de ‘perimenopauze’, zoals dokter McArthur had geopperd. ‘O nee, dat zit ik niet!’ had Cecilia automatisch gezegd, alsof ze reageerde op een vriendelijke, grappig bedoelde belediging.

Misschien was dit zo’n vage angststoornis waar sommige vrouwen last van hadden. Andere vrouwen. Ze had angstige vrouwen altijd schattig gevonden. Lieve, angstige vrouwtjes zoals Sarah Sacks. Ze wilde hun een geruststellend klopje op hun met zorgen gevulde hoofd geven.

Als ze nou die brief openmaakte en zag dat hij niet belangrijk was, kon ze zich misschien weer concentreren. Ze moest aan de slag: twee manden met wasgoed dat ze moest opvouwen; drie dringende telefoontjes plegen; glutenvrije cake bakken voor de leden van de groep Project Schoolwebsite (met name voor Janine Davidson), die morgen bij elkaar zouden komen.

Er waren behalve de brief nog een paar dingen die haar zorgen baarden.